

става всѣки день. Азъ дълго ходихъ изъ бивака. Заобиколили голѣмитѣ огньове, трепетното сияние на които се топѣше високо въ мрака и падаше върху изправената и тъмна стена на горитѣ, — войниците бѣха възбудени и весели срѣдъ хайдушката прелестъ на тая нощъ. И азъ чухъ не една остра шега за измамата съ квартиритѣ, за палаткитѣ и за обещанитѣ нови шинели, но въ тия шеги имаше повече добродушие, отколкото незадоволство и ядъ.

Дружината имаше две палатки: едната за дружинния командиръ и адютанта му, другата за насъ. Всички останали офицери, следъ като обиколихме селото, пълно още съ войници, едни отъ които носѣха дърва и рѣженица, а други ужъ търсѣха вода, а питаха навсѣкжде за вино, ние се прибрахме въ палатката си. Отъ всичко, което се случи въ тоя тѣй необикновенъ день, ние бѣхме като пияни и дълго приказвахме за войната. Разбира се, повечето отъ темитѣ дължахме на нашия полкови адютантъ. Последната му новина бѣше: действащитѣ бригади вървятъ напредъ. Тѣ ще разбиятъ и принудятъ турцитѣ да се затворятъ въ Одринъ. Тогава ще пристигнемъ ние, резервнитѣ бригади, и вече наготово ще продължимъ обсадата.

Но трѣбваше да се поспи. Безъ да се събличаме, безъ даже да снемаме сабитѣ и